

ARBETARMAKT

Svensk sektion av F5I – Förbundet för Femte Internationalen

Arbetarmakts nyhetsbrev nummer 160 (25/03) - 030924

arbetarmakt.com

Innehåll

- Folkomröstningen om EMU
- Militärkuppen i Chile 1973
- Vänstern om mordet på Anna Lindh
- Insamling till scanner
- Nytt på Arbetarmakts hemsida
- Om WTO-mötet i Cancún

Folkomröstningen om EMU

Det blev en oväntat stor seger för nej-sidan i folkomröstningen om EMU. Stora delar av vänstern jublar och det finns ingen hejd på vad nej-segern innebär.

I Socialistiska Partiets tidning Internationalen (18/9) proklamerar ledaren att nej-segern var "en folkets dånande protest mot en demokrati som inte omfattar eller innefattar" alla de som drabbats av nedskärningar och försämringar. Folkomröstningen var ett "klassval" slår man fast. I Rättvisepartiet Socialisternas tidning Offensiv (18/9) är det liknande tongångar. Nej:et var ett nej till "högerpolitik, nedskärningar och ökade klyftor". Även om värderingen av 'segern' liknar den i Internationalen, understryker ledaren i Offensiv ett påtagligt problem med "segern": "Nej-segern ger en positiv injektion till kamp. I den kampen kan dock inte arbetare och ungdomar räkna med stöd från nej-partiernas företrädare."

Det råder nog inget tvivel om att det fanns en stark komponent av protest och avståndstagande från "etablissemangen" och "makteliten" i många av nej-rösterna. Många arbetare, kvinnor och ungdomar tog chansen att visa distans till den förda politiken. Men det är lika otvivelaktigt att nej-sidan aldrig skulle ha vunnit om inte stora grupper av borgerliga väljare, företrädade av Miljöpartiet, Centern och medborgare mot EMU, också röstade nej. Detta skedde sannolikt på helt andra grunder. Det går inte heller att bortse ifrån att radikala och socialistiska krafter återfanns även på ja-sidan. En liten del av Vänsterpartiet, en del radikala socialdemokrater och ett stort antal oberoende radikaler (Johan Ehrenberg, Jan Guillou, etc.) drev kampanjer för ett "radikalt" ja. Deras illusioner om att den imperialistiska sammanslutningen EU skulle kunna bli en motvikt mot det internationella storkapitalet och USA-imperialismen motsvaras på nej-sidan av alla radikaler och socialister som lever på illusionen att det kapitalistiska Sverige är annorlunda än övriga EU och kan användas för att driva en "folklig politik".

Just här ligger det grundläggande problemet: Olika delar av kapitalet har lyckats splittra arbetare, kvinnor, ungdomar, socialister och radikaler efter vilken kapitalistisk stat - den borgerliga svenska staten eller den kommande EU-staten - de anser bäst tjäna arbetarklassens intressen.

För revolutionära socialister var detta ett omöjligt val - två borgerliga alternativ stod mot varandra. På båda sidor fanns i stort sett hela den politiska skalan företräd - från nationaldemokrater till

KPMLr, från Frihetsfronten till Vänster för EMU. Var fanns de avgörande, klassmässiga politiska skiljelinjerna? Ingenstans. Därför uppmanade Arbetarmakt till att aktivt avvisa båda alternativen. När nej-sidan nu vunnit återstår att tolka vad detta innebär. Resultatet blir utan tvivel en svår nöt att knäcka för Göran Perssons regering och ledningen inom arbetarrörelsen. Under ett par år bytte större delen av s-ledningen fot och ställde in sig i ledet av anhängare till en förstärkt europeisk imperialism i EU:s form. Många medlemmar och anhängare har inte hunnit med eller motsätter sig helt nyorienteringen. En bra bit över hälften - 65 procent - av LO:s medlemmar röstade nej. Partiet och rörelsen, som så ofta kunnat skryta om sin monolitiska enhet, klövs i två delar. Det kommer att krävas många trapetsnummer av tungviktaren Persson för att hela sprickorna i rörelsen. Den regeringsförklaring Persson avgav några dagar efter folkomröstningen pekar i en entydig riktning. Den svenska arbetarklassen och alla underprivilegierade ska straffas för att de vågat rösta nej. Nu ska storkapitalets intressen sättas i främsta rummet.

Persson signalerar en rad eftergifter för storkapitalet som kompensation för den förlorade folkomröstningen. Skatter ska sänkas för företag och höginkomsttagare. Ironiskt nog redogjorde Dagens Nyheters ekonomibilaga den 17 september för de svenska storföretagens skattevillkor och kom fram till att det inte råder någon tvekan om att svenska företag har mycket förmånliga skattevillkor. Bland jämförbara länder i västra och södra Europa ligger den svenska skattesatsen på 28 procent lägre än de flesta länders. Enbart Irland, Island och Schweiz har lägre. I Tyskland ligger skatten tio procent över den svenska. I Frankrike ligger den 6 procent över. Så ligger det till med "konkurrensvillkoren" som Persson oroar sig så mycket för. Det framgår också av DN:s analys att det framför allt är de svenska bankerna som skulle tjäna på sänkta skatter. En procents sänkt skatt skulle ge bankerna 350 miljoner.

Förutom att en rad förbättringar för företagen signaleras, ifrågasätts nej-ministrarna, främst Pagrotsky. På ett helt skandalöst sätt överlåter Persson åt storföretagen att avgöra om Pagrotsky ska få fortsätta som minister. De stora fackförbund, med Metall i spetsen, som satsat stort på en ja-seger trots medlemmarnas uppenbara skepsis, deltar i hetsjakten på Pagrotsky. Den värsta blodhunden är inte oväntat Göran Jonsson i Metall.

De nya signalerna i Perssons regeringsförklaring har sannolikt ännu en avsikt, nämligen att provocera fram en brytning med Vänsterpartiet.

Lars Ohly deklarerade omgående att Vänsterpartiet inte kan stödja en sådan politik. Det återstår att se om övriga i partiledningen delar Ohlys ståndpunkt eller om han själv står fast vid sitt uttalande. Hur det än blir med Perssons allianser står det helt klart att signalen getts för en förnyad offensiv mot arbetarklassens levnadsstandard och rättigheter. Motstånd på alla fronter är det enda svar som arbetare, kvinnor och ungdomar bör ge. Den uppenbara splittring som präglar arbetarrörelsen har en primär orsak - s-ledningens samarbete med storkapitalet. Allt ansvar för eventuella sprickor och splittringar är s-ledningens.

Militärkuppen i Chile 1973

I samband med att 30 år förflutit sedan militärkuppen i Chile har en mängd möten och sammankomster arrangerats. Det dominerande budskapet har varit att folkfrontsregeringens politik var oklanderlig ur socialistisk synpunkt. Fatalismen har gått som en röd tråd genom hyllningarna till Salvador Allende, folkfrontens president. Bilden av Allende har alltmer antagit likheter med Jesus Kristus - "han led och dog för vår skull".

Arbetarmakt framförde följande hälsning till ett möte på Sergels torg i Stockholm:

"Kamrater,

Idag för exakt 30 år sedan följde jag och tusentals, tiotusentals, hundra tusentals, ja, miljoner andra socialister och ungdomar över hela världen med oro och ångest vad som hände i Chile. För den som förstod vilka krafter som var i rörelse, var det inte så svårt att se i vilken riktning händelserna var på väg. Signalerna var tydliga och närmast klassiska.

Vi fick dock snart klart för oss att det inte var en vanlig militärkupp som ägde rum. Det var en rasande, blodig terror som organiserades av den chilenska högern med USA-imperialismens aktiva och starka stöd. Offren var arbetare, socialister och ungdomar, kort sagt vanliga människor som du och jag. Tusentals människor slaktades och deras enda brott var att de kämpade för bättre villkor för folkflertalet.

Många av oss gjorde vad vi kunde för att rädda de av terrorns offer som inte omedelbart dödades. Vi demonstrerade, vi organiserade solidaritetsaktioner av olika slag och krävde att den svenska regeringen skulle ta emot så många politiska flyktingar som möjligt.

En del av oss som var med i solidaritetsrörelsen insåg den grundläggande betydelsen av händelserna i Chile. Vi hade lärt oss att förstå växelspelet mellan revolution och kontrarevolution. Pinochets militärkupp bekräftade än en gång slutsatsen att arbetarrörelsen aldrig får lita på den borgerliga staten och dess militär. I en tillspetsad situation kan det bara sluta på två sätt: kapitulation eller blodigt nederlag.

Trots våra insikter och vår stora förtvivlan över alla bröder och systrar som mördades kunde vi inte ändra på händelsernas gång. Vi kunde bara bidra till att rädda en del av våra kamrater som kämpade mot fattigdom och förtryck. Men det är inte för sent att dra lärdomar av det som kulminerade i den blodiga kontrarevolutionen i Chile för idag 30 år sedan.

Det finns ett gammalt talesätt inom den internationella arbetarrörelsen som är väl värt att upprepa just idag: De som inte lär av historien, är dömda att återupprepa den.

Tack, kamrater."

Vänstern om mordet på Anna Lindh

Politiska rörelser prövas vid omskakande händelser. Etablissemangen har lanserat en omfattande kampanj för nationell samling efter mordet på Anna Lindh. Som väntat har stora delar av vänstern på olika sätt anpassat sig till detta.

Stalinistiska KPMLr går längst i ivriga ansträngningar att sluta upp i den officiella kören. I sitt uttalande kort efter dådet (publicerat på proletaren.se) menar de att SÄPO och polisen har en hel del att svara för som inte lyckades skydda Lindh. Att svensk polismakt är osedvanligt klantig, utom möjligtvis när det gäller att trakassera vänsterfolk, är förstås ingen nyhet. Frågan är om kommunister ska inskränka sig till att ropa på statlig hjälp när det gäller våld mot arbetarrörelsen? KPMLr anser just det, vilket de understryker genom sitt krav på förbud av fascistiska organisationer. De anser att det är polisens sak att ta i med hårdhanskarna mot fascister, medan marxister traditionellt ansett att det är den organiserade arbetarrörelsens och antifascisternas egen uppgift att bekämpa hotet från den extrema högern. Krav på förbud riskerar att leda till en starkare stat med utökade befogenheter som kommer att vändas mot den revolutionära vänstern snarare än fascisterna. Men det bekymrar inte KPMLr som återigenkallar på den borgerliga staten.

Arbetarmakt har däremot i sina texter om mordet klargjort att vi anser att arbetarorganisationerna själva måste skydda sig och bemöta våld med sin oberoende mobilisering.

KPMLr lyckas också undvika nästan all politisk kritik av Lindh och den byråkratiska regim inom socialdemokratin som hon företrädde. De kostar dock på sig att klargöra sin nationalistiska position i EU/EMU-frågan. Men där tar den politiska självständigheten slut. Sedan börjar de istället hylla Lindh och den borgerliga demokratin i Sverige. Det heter att hon var en av "landets mest framstående politiker" och att "Anna Lindh argumenterade för sitt partis politik. I den rollen uppskattade vi henne." Man skriver också att mordet utlöste ett nationellt trauma och att KPMLr bejaktar den bestörtning som utlösts. Vidare hävdas att mordet var ett attentat mot demokratin och den fria debatt som Anna Lindh var en del av.

KPMLr har i det här sammanhanget misslyckats med att påpeka grundläggande saker om de reformistiska ledarnas svekfulla roll. KPMLr:s försvar för demokratin är en uppslutning runt den borgerliga demokratin som sådan, inte för arbetarrörelsens demokratiska rättigheter mot densamma. Följaktligen argumenterar denna grupp för allas uppslutning runt demokratin, istället för

arbetarrörelsens oberoende kamp.

Till skillnad från KPMLr så för Rättvisepartiet Socialisterna (RS) fram allmän vänsterkritik mot Lindh och s-ledningen. Deras ställningstagande (kan läsas på socialisterna.org) tillbakavisar också perspektivet på polisiär upprustning i detta läge. Mycket bra. De ställer också den intressanta frågan om hur det ökade våldet ska hanteras. Är livvakter svaret? RS anser inte det, utan argumenterar för social upprustning enligt teorin att våldet i samhället beror på nedskärningarna. Detta är mindre bra tänkt. Att reducera frågan om våldets härkomst till en fråga om de senaste 20 årens regeringspolitik är en uppenbar vulgarisering. Våldet finns strukturellt inbyggt i klassamhället i och med dess upprätthållande genom organiserat våld, samt att våldet ständigt rättfärdigas kulturellt uppifrån. Det här kan ingen inomkapitalistisk social upprustning i världen ändra på. Att avvisa livvakter är absurt. Frågan gäller snarare vem som ska tillhandahålla livvakterna? Är det kapitalets stat eller arbetarrörelsen själv som ska göra det? Arbetarmakts ståndpunkt är här given på förhand. RS överraskar dock med den udda uppfattningen att livvakter är onödiga.

RS missförstår också den komplexa karaktären på sorgeuttrycken efter mordet på Lindh. De hänvisar enbart till det hela som en projicering av undertryckta sorgebehov till följd av många års våld mot kvinnor med mera. Det stämmer helt säkert. Men det är fel att förneka känslan många arbetare har att just en av deras företrädare har attackerats. Det är en ledare för arbetarrörelsen som har mördats och det smärtar extra djupt. RS måste förneka att så är fallet eftersom de anser att socialdemokratin inte längre har någon arbetarförankring. Men den politiska konsekvensen av det är att de i denna situation inte bryr sig om att presentera några idéer för hur arbetarrörelsen ska tackla situationen. De förhåller sig i grunden neutrala när arbetarorganisationerna attackeras. En klassisk sekteristisk position som kan få förödande konsekvenser vid upptrappade fascistiska attacker.

Insamling till scanner

Vi har tidigare i nyhetsbrevet, se nr 157, uppmanat läsarna att donera pengar till inköp av en skanner. Målet är cirka 3 000 kr. Hittills har insamlingen nått upp till 1 400 kr. Vi tackar särskilt en läsare som skänkt 500 kronor. Insamlingen fortsätter och bidrag kan sättas in på postgiro 4740254-0. Ange Arbetarmakt som mottagare och skriv "Scanner" i rutan för meddelande.

Nytt på Arbetarmakts hemsida

Vår hemsida har nu uppdaterats med dels en ny sektion med länkar och dels en historisk artikel.

Länkarna - som rör ämnet kvinnokamp - finner du på adressen

www.arbetarmakt.com/lankar_kvinnokamp.php. Antalet länkar är för närvarande 41 stycken. Tipsa oss gärna om fler länkar om du tycker det är någon som saknas, maila då webmaster@arbetarmakt.com

I år är det hundra år sedan bolsjevismens födelse, en artikel om detta har vi lagt upp på

www.arbetarmakt.com/0309/bolfd.php

Om WTO-mötet i Cancún

De imperialistiska ländernas vägran att minska sina omfattande subventioner till jordbrukare och jordbruksföretag har lett till sammanbrott för världshandelsorganisationen WTO:s toppmöte i Cancún i Mexiko.

Trots lokaliseringen och fattigdomen hos de antikapitalistiska demonstranterna i Mexiko, kunde rörelsen återigen få ut tusentals på gatorna i Cancún.

Läs hela artikeln på engelska på vår internationella hemsida

www.workerspower.com/wpglobal/CancunWTO2.html